

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra ASMADÆUS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 434. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889641189760/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

der hans Trin, og summende Insekter sejlade i Solskinnet omkring ham.

Saa stod han i Skoven.

Han rettede sig igen og saa sig hastigt tilbage. Saa smækkede han med Tungen og slog Knips med Fingrene, snurrede rundt paa Hælen med Øjnene mod de grønne, dybe Bøgekroner og drev rank og nynnende frem ad Stien mellem Stammerne.

Høduften var borte. Solen naaede ikke igennem Løvet. Et svælt, grønt Lys bredte sig over Stien og Skovbunden, og smaa, buttede Fuglekroppe strøg forbi ham blødt og tyst som Smaafisk gennem grøntklart Vand. Det kvidrede fra Skyggeskjul og fløjtede fra Løvet over hans Hoved, nede og oppe sang det, og langt inde i Skoven, bag høje, løvsvulmende Kroner, kukkede en Gøg sindigt og sommerlunt.

Han strøg fra Stien ind over den urtegrønne Bund og kastede sig til sidst under en gammel, mosbarket Bøg. Over ham hang Bladene blanke og stille, og ind mellem Løvet skød sig de graa Grene og blev tyndere og tyndere, og øverst oppe blaandede Himmelen ren og dyb og fjern over Toppenes tusinde sagte vippende Blade.

En Tid lang laa han og stirrede. Saa flød langsomt alt dette grønne sammen for hans Øjne, og han faldt i Søvn.

Da han vaagnede igen, var han stiv i Lemmerne, og hans Tunge klæbede sig til Ganen tør og brændende. Han satte sig over Ende, strakte sig og saa sig om.

Rundt om ham stod en stille Skov, over ham hang det grønne Løv, men Fuglene sang fjærnt og sjældent, og Luften var hed og tung og tør.

Der var ud paa Eftermiddagen, og han var sulten og tørstig.

Etsteds inde i Skoven hørte han Børn raabe og le.

Han rejste sig og gik efter Lyden og saa i en Lysning en ung

Dame sidde i Skyggen af en Eg og hækle, og to Børn, en Dreng og en Pige, løb legende over Græsset.

Han gik nærmere og holdt sig inde mellem Stammerne.

Paa een Gang standsede Drengen og stod og saa paa ham, og den lille Pige standsede som han. Saa vendte de pludselig og løb hen til den unge Pige.

— Se! sagde de og pegede paa ham.

Den unge Dame løftede Hovedet og saa ham og rullede hastigt sit Hæklestøj sammen og rejste sig. Saa tog hun Børnene ved Haanden og gik.

Han blev staaende og saa efter dem. Saa lo han.

— Har De ikke en Tiere, lille Dame? raabte han og lo igen, da han saa Damen og Børnene sætte i Løb.

Saa gav han sin fedtede Hat et Slag oven i Pullen og slentrede tilbage den Vej, han var kommen.

Han blev ved at gaa, over Grønt og raslende Løv og blød, brun Muld, til han pludselig stod midt i Solen paa en smal, hvid Vej.

Ovre paa den anden Side Vejen løb en støvet Havehæk, og inde bag Hækken og Haven laa en Villa med aaben Verandadør og aabne Vinduer i uddød, sovende Stillehed.

Han tog sin Hat af og rettede den Bule ud, hans Slag havde givet Pullen, og saa gik han langs Hækken og svingede ad en Sidevej op til Villaen.

Ad en Trærappe kom han ind i en aaben Entre.

Inet Menneske viste sig.

Han saa hurtigt hen over Knagerne. Der hang et enligt, lyst Dameoverstykke ned over den lyserøde Væg, og i et Stativ i Krogen stod en Stok og en Paraply og en lang, gul Medestang. Saa saa han paa de lukkede Døre og gik langsomt hen mod den til venstre og bankede sagte paa.

Ingen svarede.